

۲۰۲۰/۰۶/۰۱

ولي الله ملكزی

د وجدان، پیغرندي او تومتونه

راجپال یاديو، د هندي سینما (بالیوډ) یو تکړه توکمار هنرمند دی چې په لویشتینک سره مشهور او په لسگونو فلمونو کې ښه ځلیدلی دی. پرون می په فیسبوک کې د نوموړي یو ویډیوي پیغام ولید چې ټول ټال وخت یې له درې دقیقو څخه زیات ندی. د بلا شهرت او پیسو سره سره، زموږ د ځینو فیشني او خیرات خورو سیاستوالو په څیر نه ښکاریده. د نکتایي درک یې نه لگیده او آرایش یې هم نه وو کړی. مازي یو نازکه شان بنین په غاړه د قرنطین په خونه کې یواځې ناست دی او د نمستي په ویلو سره خپلې خبرې داسې پیلوي:

(لکه د نورو په څیر، زه هم پدی سوچونو کې ډوب یم چې د اوو سمندرونو په منځ کې دا کومه ستره هستي چې آباډه ده، د هغې ۷۱ سلنه اوبه دي. پاتې یې ځنگلونه، دښتې او غرونه دي او فکر کوم چې له لسو څخه تر پنځلسو فیصدو پورې په پاتې مخکې کې مور او نیم ملیارده انسانان ژوند کوي. له کومې ورځې چې زه پیدا یم، همدا یوه خبره اورم چې دا سوپر پاور (زیرخواک) دی او هغه سوپر پاور دی. نن مې یقین راغی چې سوپر پاور صرف یو دی او زموږ د ژوند دا څرخه په پیسو نه تاویري او واکمنان یې هم نه چلوي. بلکې اصلي اتلان یې دغه ډاکتران او نرسان دي چې د مرگ سره لوبې کوي، د ترکونو دغه موټر وانان دي چې خلکو له خواړه راوړي او دغه جارو کشان دي چې لارې او کوڅې پاکوي. دا ژوند به هله نور رنگین او خوندور شي، کله چې وجدان له زنگ څخه پاک شي).

نه پوهیږم چې د مهاتما گاندي دغه هیودا وال، ځان د رحمن بنده گني او که د بگوان، ور به شي خبر به شي. خو زما یې ددی ساده مگر تپله داري فلسفي له دوو ټکو سره غرض دی، وجدان او اتلان. راجپال پداسې ټولني کې سترگې غړولی چې ژوند یې طبقاتي دی، کاست ورته ویل کیږي او خلک په پنځو درجو (کټه گوری یو) باندې ویشل شويدي. خو موږ د یوې عقیدتمندي ټولني په توگه، یو برابر رعیت یو، د برتری معیار مو ډیره تقوی او ښه انسانیت دی. افغانان پدی وروستیو څلورو لسیزو کې د یو نوي جنګي کلتور او د نازونو له ذهنیت سره اشنا شويدي، پردې خو پریږده، حتی له نوري اسلامي نړۍ سره چورلټ توپیر لري.

زموږ په هیواد کې، سبا بیگانه، د جهاد، الحاد، فساد، مقاومت او غنیمت بحثونه دي. د دمنو، بمونو او تورتمونو شعارونه اوریدل کیږي. په سیاسي غونډو، محرابونو او منبرونو کې، د قصورونو او قبرونو ترانې زمزمه کیږي. د هرې ډلې مقتول شهید او جنتي دی او د مقابل لوري هر وژل شوی کس مردار او دوزخي دی. ژوندي بی قدره دي خو د مرو په گومبو د خیراتي پیسو ملیونونه ډالري مصرفیږي. د هر شین بیرغ په ټنډه لیکل شوي (وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا) مگر د عمل په ډگر کې د پینوړیانو په اصطلاح، خبره اپوټه او د غوښي او چرې ده. له اغیارو سره معاهدې امضاء او ښې سیاسي چني ووهل شوي، مگر د عبادت او مغفرت په سپیڅلي میاشت کې د مسلمانو وطندارانو زښته پریمانه وینی توی شوي.

د الحادي نظام وروستي مشر، ډاکتر نجیب الله د مکرویانو په یو کرایي کور کې اوسیده، ولی د جهادي نظام واره واره قومندان صبیان په شیش محلونو کې ژوند کوي. په جرمنو تورن جگړه ماران سپین بازان شول، نور وپرسیدل او لا زیات و نازول شول. خو همدغه خلک د پیرنګیانو څخه د خپلواکي د گټونکي ملي اتل، اعلی حضرت امان الله خان په قهرمانۍ باندې شکمن دي. ددغه ځوان ټولوک د زیارت له څنگ څخه په منډه تیریري، په قبر یې د فاتحي لوستل بدعت گني او درناوی یې سیاسي مصیبت بولي.

د الجزائر ولس، فرانسوي استعمار (۱۸۳۰ - ۱۹۶۵م) ته ماتې ورکړه او په گاونډۍ لیبیا کې د دغه صحرايي هیواد باتورو خلکو د عمر المختار په مشرۍ د ایټالوي یرغل په وړاندې (۱۹۱۱ - ۱۹۵۲م) حماسي وژیږولي. پدغو دواړو هیوادونو کې په ملیونونو خلک شهیدان شول، هر غازي ته د ننگیالي په سترگه کتل کیږي، مگر د هېڅ چا په اورو د مارشالی ستوري ندي ټومبل شوي او نه چا ته ملي اتل ویل کیږي. یواځې (المختار) ته د شیخ الشهداء لقب ورکړل شوی او قبر یې گومبزه نلري.

له منځنیو پیړیو را واخله تر ننه، افغانستان یواځې بدمرغه هیواد دی چې په څلویښتو کلونو کې، د دوه نړیوالو زبر

خو اکونو او دوه سیمه ایزو پهلوانانو د اشتها بنکار شویدی. په همدی څلورو لسيزو کې، افغانستان د څلورو ضد او نقيضو نظامونو د لابر اتوار په توگه و کارول شو، مگر د هرې ازمیښتې پایلې منفي او د درمل په ځای د درد سبب شوي.

دیانت د خالق او مخلوق ترمنځ د اړیکې نوم، د معرفت ځانگړی ادرس او یوه فردي مسئله ده. خو د خلق او پرچم خونري رژیم، جهادي او تنظیمي واکمنی، د امارت او خلافت اسلامي نظام او د غربي دیموکراسی او جمهوریت دغه اوسني معجون، هر یو په نوبت نوبت سره هغه د خپلې ایډیالوژي په خم کې رنگ کړ. هر یو جلا جلا هڅه وکړه چې هغه ته د خپلې هنداري په ځلا کې انعکاس ورکړي. له بله پلوه، د معیشت ښه کول، د ولس غږ ته غور نیول او د ټولنیز عدالت پلي کول د هر دولت او حکومت بنسټیزه دنده وي، خو دغه څلور واړه نظامونه د قدرت په ټیل ماتیل کې پاتې راغلل.

انتخابات چې په شرعیت کې مهم ځای لري او د دیموکراسی او ولسي ارادي تمثیل دی، په غږیدلو سترگو مو ولیدل چې دغه ملي پروسه څرنګه اغوا شوه او په څومره مهارت سره د زور واکو او بلواکو د هوسونو په درشل کې نذرانه شوه؟ همدغه ډلې ټپلې د زرگونو افغانانو له قاتل سره د همدردی په بهانه د سفارتونو طوافونه کوي او په سیند کې د لسگونو وطنوالو په مرگ، بیا مرګوني سکوت اختیاروي.

اروا پوهان د وجدان تعریف داسی کوي: (وجدان یو پټ غږ او ژور احساس دی، چې هر عاقل انسان د هغه له لاري سم له ناسم څخه جلا کوي او د شر په ځای یی د خیر خوا ته بیایي) د څلورو لسيزو د ناترسي جگړې په لمبو کې ایره شوي ارواي، ددی لا ځوابه پوښتنو د ځواب په تمه دي چې: آیا زموږ د برخلیک ټیکه دارنو کله هم له ځان سره دا محاسبه کړې چې دوی د وجدان له محکمې، پیغرنډو او تومتونو څخه خوندي دي؟ آیا دوی رښتیا هم دا احساسوي چې واکمني باداري نده، بلکی یو مسئولیت دی؟ آیا دوی دا مني چې د بل منل، د ولسونو د عروج زینه او تعصب او پردي پالنه، د زوال او بربادی پیلامه؟

وخت او تاریخ به راتلونکو نسلونو ته ستاسی د ملامت او سلامت خبرې را وسپري او د پټو رازونو صندوقچي به مو حتما یوه ورځ ماتې کړي، خو بیا به ډیر ناوخته او اوبه له ورځه تیرې وي!؟

یوه هیله: د پښتو د نړیوالي ورځې په مناسبت د قلم، ژبي او فکر له خاوندانو څخه هیله کوم چې خپله مورنی ژبه د ټکنالوژي، سیالی او برابری رجي ته سیخه کړي. استغناء ښه ده، مگر دا ژبه لا زیاتې غنا ته اړ ده، ځکه مور خالق تعالی ته د لمونځ نیت په پښتو ترو، بیا ورته د قرانکریم په ژبه زاری او عبادت کوو. مننه